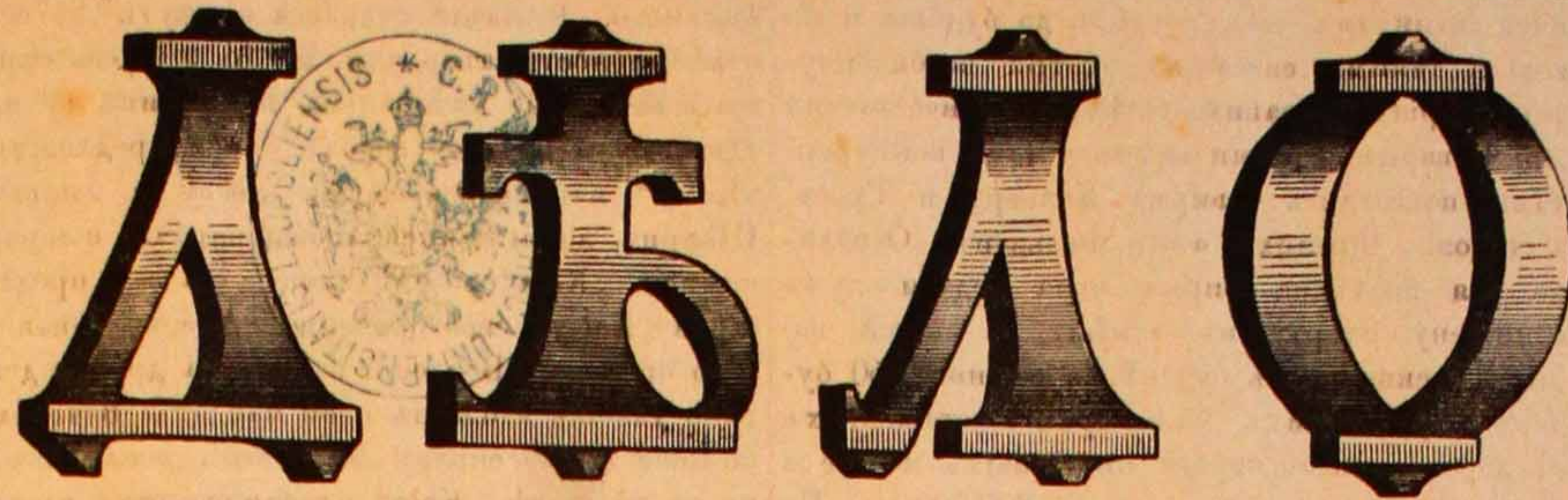

(Выходятъ въ Львѳвѳе що Вторника, Четверга и Суботы въ 4-ой годъ попол. Литер. додатокъ „Библиотека найнам. повѳстей“ выхѳдитъ по 2 почат. аркушѳ каждого 15-го и послѳдняго дня каждого мѳсяца. Редакція, гдѳ интродукція и енеподія подѳ Ч. 44 улца Галицка. Въ листы, посылки и рекламации належитъ переослати подѳ адресоу: редакція и администрація „Дѳло“ Ч. 44 ул. Галицка. Рукописи по авортаютъ только по пошероду востороженю. Подиноко число стоить 12 кр. а в. Оголошеня принимаются по цѳнѳ 6 кр. а в. бѳтъ одион отрокѳ печатноу. Рекламации неопечатавъ вѳдѳль отъ порта. Предплату належитъ переослати франко (наилучше почтовымъ пороказомъ) до: Администрація часопису „Дѳло“ ул. Галицка, Ч. 44

Предплата на „Дѳло“ для Австрій:		Для Россіи	
на цѳлый рѳкъ . . . 12 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 12 рубл.	на цѳлый рѳкъ . . . 12 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 12 рубл.
на пѳвъ року . . . 8 зр.	на пѳвъ року . . . 8 рубл.	на пѳвъ року . . . 8 зр.	на пѳвъ року . . . 8 рубл.
на чверть року . . . 4 зр.	на чверть року . . . 4 рубл.	на чверть року . . . 4 зр.	на чверть року . . . 4 рубл.
на самѳ додатокъ:	на самѳ додатокъ:	на самѳ додатокъ:	на самѳ додатокъ:
на цѳлый рѳкъ . . . 5 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 5 рубл.	на цѳлый рѳкъ . . . 5 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 5 рубл.
на пѳвъ року . . . 2 50 зр.	на пѳвъ року . . . 2 р. 50з.	на пѳвъ року . . . 2 50 зр.	на пѳвъ року . . . 2 р. 50з.
на чверть року . . . 1 25 зр.		на чверть року . . . 1 25 зр.	
Для Закарпатя, окрѳитъ Россіи:			
на цѳлый рѳкъ . . . 15 зр.		на цѳлый рѳкъ . . . 15 зр.	
на пѳвъ року . . . 7 50 зр.		на пѳвъ року . . . 7 50 зр.	
на чверть року . . . 3 75 зр.		на чверть року . . . 3 75 зр.	
отъ дол. „Библиотеки“:	отъ дол. „Библиотеки“:	отъ дол. „Библиотеки“:	отъ дол. „Библиотеки“:
на цѳлый рѳкъ . . . 19 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 6 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 19 зр.	на цѳлый рѳкъ . . . 6 зр.

III. Читателѳвъ въ Россіи просимо мати на уважѳ, що въ вымовѳ $n=ji, \delta, \acute{a}=i, u$ (въ серединѳ и на концѳ слѳвъ) $=y, u$ (на початку слѳвъ и по самогласныхъ) $=i, \delta$ (на початку слѳвъ) $=vi$.

Въ 1883 роцѳ выхѳдитъ „Дѳло“ три разы на тыждень, що вторника, четверга и суботы. Условия предплаты поданѳ на заголовнѳмъ листѳ. Тамже подана такожъ предплатна цѳна „Библиотеки найнамекитицхъ повѳстей“.

Новѳ хмары.

Отъ довшого вже часу вовѳмъ выравно дають спостерѳгатися новѳ хмары, збираючыся надъ нашими головами. Мавѳмъ на думцѳ ревнѳ заходы польскихъ шовинистѳвъ около зрѳвнани календарѳвъ и сполучена рускихъ святъ съ латиньскими. О скѳлько можѳмъ заклучати въ рѳжняхъ проявѳвъ въ послѳднихъ часѳвъ, справа тая ведѳся съ стороны Полякѳвъ дуже энергично и прибираѳ щоразъ бѳльшѳ размѳры. На чѳлѳ тыхъ новыхъ шовинистичныхъ вабагѳвъ стоить вѳѳетный польскѳй дѳвдичъ п. Станиславъ Поляновскѳй.

П. Поляновскѳй не бѳтъ нынѳ вже узурпувавъ собѳ титулъ якогосъ опѳкуну чи протектора руско го обряду и рускои церкви. Вѳѳ мы памятаемо выступленье п. Поляновского въ р. 1875 въ соймѳ при случау дебѳты надъ „Провѳѳтоу“. Тогды то п. Поляновскѳй прославивъ свое имя мѳжъ Русинами, высказавши памятный слова, що той Русинѳ шваматицѳ, котрый крѳстится три разы!.. Тою своєю премудрѳстю и быстрѳтоу умыслу п. Поляновскѳй тогды такъ заимпонувавъ Полякамъ, що они почали уважати его и уважають до нынѳ першимъ польскимъ опѳкунѳмъ и судиѳю въ справахъ рускои церкви и руско го обряду. Авторитѳтъ п. Поляновского въ тѳмъ вѳглядѳ такъ великѳй у Полякѳвъ, що по недавнѳмъ, неспѳдѳванѳмъ именованю его на члена палаты панѳвъ, польскѳй газеты вовѳмъ въ недвѳзначный способъ означили, що се именованье послѳдувало въ уваги на его становище до справъ рускихъ, въ котрыхъ очевидно мѳстѳтѳа и справы рускои церкви и обряду. Мы вовѳмъ не хочѳмъ такого толкованя перечити. Делегация польска въ Вѳднѳ потребуѳ такой авторитѳтнои силы, такого специалиста

въ справахъ рускихъ... Колибѳ мы навѳтъ въ початку були невѳрными Томами въ вѳгледу на интенцию польскои делегации въ тѳмъ дѳлѳ, то въ послѳднихъ дняхъ перевѳдчилибы насъ вѳднѳскѳй телеграмы въ польскихъ дневникахъ о авдѳнциѳ п. Поляновского у цѳсаря. „Nowa Reforma“ зазначаѳ, що на авдѳнциѳ, трѳвавшѳй такъ довго, що ажъ впала въ очи придворнымъ урядникамъ, цѳсарѳ розпытувавъ п. Поляновского о рускихъ справахъ въ Галичинѳ, а именно скажемъ словами „N. Reform-ы“: „czy daje się spostrzegać jaki zwrot?“ Яку бѳтнѳвѳдъ давъ на тоѳ п. Поляновскѳй, нѳгдѳ, розумѳсь, не можемо и не будѳмо могли вычитати.

Певна рѳчь, що п. Поляновскѳй маючы великѳй пляны, уживаѳ вѳѳхъ можливыхъ и могучихъ впливѳвъ, чтобы ихъ перевести въ дѳло. Але не така то легка рѳчь бѳтнѳти цѳлому народови его дороге батькѳвскѳ наслѳдѳ, а накинути ему противъ его волѳ свою рѳчь, народови чужѳ. Така поневоляна обѳмѳна може довести до неприятныхъ и небезпечныхъ наслѳдствѳ. Се дуже добре розумѳѳ той, кто стоить троха подальше безпамятно го, шовинистично го розгону и глядѳти на заднѳй колеса, — с. в. австрѳйскѳ правительство. И справдѳ, въ однѳй польскѳй часописѳ лучилосъ намъ подыбати — що правда, не дискретне — виявленье стану сеи справы. Недискретный виявитель говоритъ, що правительство не покажуѳ великой охоты заразы на перше слово п. Поляновского нѳ въ сего, нѳ въ то го рѳвнати календарѳ, касувати рускѳй свѳта и т. п., не почувши волѳ руско го народу, котрого се вѳебезосередно дѳткаѳ. Въ виду такого становища правительства, — виявляѳ дальше авторъ, — потрѳбно постаратися, чтобы Русины самѳ, руске духовенство, рускѳй народъ просили о зрѳвнанье календарѳвъ и святъ... Въ такѳмъ случау правительство будѳ мати розважанѳй руки, а п. Поляновскѳй будѳ стоѳти въ очахъ Русинѳвъ въ роли Пилата — и въ додатку еще будѳ смѳятися въ кулакѳ.

Таку тактику, яку виявляѳ намъ недискретный втавниченый, мы давно вже бѳтнѳдували въ поступованя самого п. Поляновского. Щѳбы утвердити свою повагу яко протектора рускои церкви, завѳрити руске духовенство о своѳй „ширѳсти“ и приеднати его для своѳи особы а въ дальшѳй линѳи и для своѳихъ плѳнѳвъ; — п. Поляновскѳй передъ концѳмъ по-

слѳднои соймовѳи сѳсии минушого року поставивъ вѳѳетне внесенье о основаню двоухъ крылошанскихъ посадь, дѳтованыхъ въ краѳево го фонду. Не входячи въ meritum самого внесеня, мы лишь позволимъ собѳ догадуватися, що оно було поставлене для однои демонстрациѳ, бо може п. Поляновскѳй, такъ якъ мы, мѳгѳ предвиджувати, що соймѳи не стане часу при навалѳ стѳлько важныхъ и конечныхъ до залагодженя справъ вѳяти подѳ дебѳту и залагодити его внесенье. Ба, що бѳльше. Щѳбы надати п. Поляновскому бѳльшого нимѳбуеу яко протекторѳви рускои церкви, польскѳй газеты почали розголошувати, що п. Поляновскѳй одержавъ бѳтъ рускихъ священникѳвъ письма съ заявленями признательности и подяки за свое внесенье. Коли мы позволили собѳ тогды усомнитися о правдѳ тыхъ писемъ, пѳта bene (бѳтъ „рускихъ священникѳвъ“) въ числѳ многѳмъ, — тогды „Gazeta Narodowa“, чтобы насъ перекопати, помѳстѳила одно-одиноке письмо о. Модѳста Зарицкого въ Жовчева. Мы, признаемъ, увѳрили були „Gaz. Narodow-ѳй“ и п. Поляновскому, бо, сказано, „чорне на бѳльшѳмъ“ переконуѳ. Нынѳ жалувѳмъ нашою легковѳрности. Бо отъ недавно одержали мы бѳтъ о. Модѳста Зарицкого поясненье въ тѳмъ дѳлѳ и наведемъ его дословно: „Белибы ч. Редакция на подѳставѳ факту, що подѳка дѳтнѳчила личности, занимаючыи негѳтивне становище въ справѳ рускѳй, о менѳ неприхильный судъ выдати хотѳла, въ такѳмъ случау примѳчаю, що корреспонденция моя была выключно только актомъ куртоазѳи (sic!) за внесенье, о скѳлько оно стремѳло до поднесѳня (?) религиѳно-унѳвѳтѳекии справы, що рѳчена корреспонденция помимо мои волѳ и вѳдомости была выпечатана въ „Gazet-ѳ Narodow-ѳй“ и що мою гадку въ ѳи цѳлости не содержитъ!“

Вѳѳ тѳ подходы еще минушого року выявляли тактику п. Поляновского и его товарищѳвъ. Теперь, якъ ходѳтъ слухи, маючы за собою признаки достѳвѳрности, п. Поляновскѳй мая заходиться около заснованя въ рускѳй части Галичины великой агитации въ корнѳтъ своѳихъ плянѳвъ. По цѳлѳмъ краю мають бути впливовыми людьми обѳсаженѳй экспозитуры, котрѳ мають дѳлати въ мыслѳ тактики: „не мы, польскѳй шовинисты, але рускѳй народъ самъ просить правительство краѳе и державне о зрѳвнанье календаря и святъ.“ Поки что не знаѳтъ нѳчого подрѳбнѳшого о тѳй

цѳлѳй организациѳ, держанѳй очевидно въ тайнѳ, и жаждемъ, поки тайна не станѳся явнѳю. На теперъ мы можемо только сказати, що передѳступна агитация въ тѳмъ дуѳъ ведѳся въ польскѳмъ дневникарствѳ краѳѳмъ и заграничнѳмъ.

Парляментарна коррупиция.

(Криза въ нашѳй суспѳльнѳй недужѳ.)

I.
Не такъ то еще дуже давно, коли покойный редакторъ „Дѳла“ Володимѳръ Барвѳннскѳй бѳднѳвѳ голѳсь и высказавъ то, що вѳѳ досѳ чули, а до чѳго нѳкто не хотѳвъ признатися: „мы хорѳ и то дуже хорѳ“. Недуга наша суспѳльна поступаѳ чимъ разъ дальше, развиваѳся скоро въ рѳжныхъ направлѳняхъ и щоразъ страшнѳйшѳй покажуѳ симптомы.

Въ спѳду середѳ сѳлянства и дрѳбно го мѳщанства лихва, лицитация, довги банковѳ, повѳнни руйнуючы всю працю, темнѳта, баламутѳво и розстрѳй въ дѳлахъ громадскихъ и податковыхъ, коррупиция та индѳферентизмъ въ дѳлахъ выборѳвъ. Въ горѳ недѳбальство на нужды народнѳй, погоня за выскомъ, за эгоистичными цѳлями — чѳжь се не страшнѳй симптомы загальнои, матерѳальной и моральной недуги нашоѳ? А все те прикрыте плащѳмъ широкихъ, патриархальныхъ або и либеральныхъ фразъ о добрѳ народа, о посвященю, о высокой политѳцѳ и будучности державы. Страшно и тяжело робѳтся на души, коли вѳдумашѳся въ тую неприглядну картину, въ тую „торговицу житѳ“, гдѳ продаѳся и купуѳся наибѳльшѳй святоцѳ людско го сущѳства.

Вѳдѳма вже читателямъ „Дѳла“ въ головныхъ нарисахъ скандална справа послѳвъ Каминьского и Вольского, котра въ послѳднихъ дняхъ есть головнымъ предметѳмъ размовъ, статей, телеграмъ, дописѳй, разправъ парламентарныхъ и интересаций. Справа се такъ важна принципиально, такъ характеристична для нашего часу и устрою суспѳльного, такъ важна особливо для насъ Русинѳвъ тѳмъ моральнымъ сѳѳдоцѳтвомъ, яке выставляѳ верховодѳй у насъ партиѳ польскихъ шовинистѳвъ и великихъ панѳвъ, что мы уважаѳмъ конечнымъ заняти увагу читателѳвъ цѳльмъ ѳи ходѳмъ и вѳѳми переходами. Матерѳалу до того нагромадилосъ въ послѳднихъ дняхъ такъ

ГДЕЩО ПРО ЛЬВѳВѳ ПЕРЕДѳ 100 РОКАМИ
и про триразовѳй приѳздъ Юсефа II до того мѳста.
(Написавъ Андѳрейчукъ.)

Хочъ нынѳшня столица нашего краю знаходилася въ часѳхъ першого подѳлу Польцѳ въ дуже нужденнѳмъ станѳ, всежь таки узнала Австрѳя Львѳвъ, а не яке инше галицке мѳсто, осередкомъ краю и призначила его на резиденцию губернатора. Дѳлися были тогды вѳравдѳ чѳти голоса, чтобы заложити столицю гдѳинде, въ якѳмъ мѳстѳ, котре бѳльше лежить въ серединѳ краю, и пр. въ Тарновѳ, але бѳтъ той гадки бѳтнѳуплено разъ тому, що Львѳвъ бѳтъ такъ наибѳльшимъ мѳстомъ королевства Галичины и Володимѳрии, а по другѳ, що за нимъ, яко за давнюо княжою столицѳю, промѳшляѳ вѳглядъ на историчну традицию.

Якъ вѳдомо, присунула до Галичины въ слѳдѳ за австрѳйскими войсками цѳла хмара урядникѳвъ, промышленовцѳвъ, купцѳвъ, ба навѳтъ всякихъ спекулянтѳвъ и вѳтргоновѳвъ. Були то самѳ Нѳмцѳ, по бѳльшѳй части люде бѳѳ бѳтнѳны, бѳѳ вѳры а навѳтъ бѳѳ найменшой знаѳмости нашего краю и людеѳ; мало було у нихъ наукъ, за те бѳльше було доктривѳриѳ, мало правѳсти, а бѳльше вароумѳлѳсти и гордѳсти, що то они доперва принѳсѳт краѳи щѳстье и вѳведѳтъ въ розвѳтронный политичный и суспѳльный организѳмъ лѳды и порядокъ. Тѳ вѳиды приходили сюды съ порожными кишѳнями, але съ товѳтѳми декрѳтами за паузою; по бѳльшѳй части були то продаѳивѳѳы бѳѳ характеру, що приходили вѳбогачуватися; чѳючи за собою силу, а привыкнувши вже въ горы уважати Галичину за край мед-

ведѳвъ, за кусень Авѳи, котрый имѳ поручено просѳвѳтити, руководилися они лише самолюбствомъ и эгоизмомъ, и такъ завѳли тѳ надѳѳ, якѳ въ нихъ покладавъ такъ цѳсарѳ и губернаторы, якъ и самѳ край, котрый бѳтъ нѳхъ дожидѳвъ безсторонной и всесторонной опѳки и полагѳженя невыносимыхъ суспѳльных бѳтнѳношень. Каждый въ нихъ мавъ свои внесеня и теорѳи, котрыми бѳжавъ край переобразити и ущасливити; одинѳ доносѳвъ на друго го у высшѳихъ властѳй; самѳ они соблазняли народъ, вѳвѳжаючи тѳ самѳ уставы, котрѳ вѳднѳ на ихъ внесеня оголошувавъ, а въ концѳи учинѳвѳся такѳй розстрѳй и такѳй хаосъ, що ситуация въ краю погѳрѳшилася еще бѳльше, якъ тоѳ було въ послѳднихъ рокахъ Рѳчи-посполитѳи, бо до давныхъ неприятковъ и до давного збѳсѳты прибуло еще одно, котре ширила тая найбѳрша въ свѳтѳ бюрократѳя. Зъ однои стороны величалися тѳ Нѳмцѳ своѳимъ псевдолиберализмомъ, котрый называли поступѳмъ, и перешагивали, що своими енциклопедичными вѳдомостями и пустыми теорѳями учинѳтъ Галичину найщасливѳйшимъ краѳѳмъ въ Австрѳи, а зъ другои ширили розвѳсту, давали перекуплюватися, спѳряли тому и рѳшали справы въ корнѳтъ того, кто бѳльше заплатѳвъ, шѳѳгували себе взаимно и очерчивали одинѳ друго го та выиздажувалися въ посадь. Дѳвдѳчѳ презырали тыхъ „швабѳвъ“, хлопы ихъ не любили и боялись, лишь жидѳмъ было съ ними добре. Загаломъ належала бѳльша ихъ часть до тыхъ людеѳ, що то въ нихъ одинокимъ идеѳломъ власна корнѳсть, бѳтнѳна ubi bene, чѳсть въ кишѳни, а бѳвѳстыдѳнѳть почитѳмъ. Навѳтъ лѳвийшѳ въ нихъ, а до тыхъ почитѳемъ авторѳвъ, въ котрыхъ черпаѳмъ вѳѳѳи до сеѳ разправы — не были вѳлнѳй бѳтъ тыхъ

прикметѳ, а одинѳ въ нихъ, Фѳсльѳрѳ, хвалѳтѳся навѳтъ въ своѳй простѳтѳ, що кѳлькома наворотами доносѳвъ тайно до Юсефа II. на своихъ товарищѳвъ.

Мы помѳстѳили на чѳлѳ нашоѳ разправы нарочно сѳхъ кѳлька слѳвъ про тыхъ першихъ урядникѳвъ нѳмецкихъ въ нашѳмъ краю, чтобы читателѳ не дивувалися, коли ихъ ударить цинизмъ въ тыхъ уступахъ, котрѳ живѳцѳмъ будѳмъ переводити въ нѳмецко го. Примѳчаѳмъ однакъ, что мы лишь тѳ мѳѳца подаю, котрѳ суть цѳкавѳйшѳй и не грѳшатъ такъ дуже грубымъ цинизмомъ и неприличнымъ замауванѳмъ бѳруду.

„Львѳвъ“ — пише безименный авторъ книжки, выданѳи въ Липску въ р. 1786 подѳ загл.: Briefe über den itzigen Zustand von Galizien*) — лежитъ въ глубокой долине, оточенный въ вѳѳхъ сторонѳ горами и горѳками. Выглядѳ по-за мѳсто замкнѳный, але бѳтъ вѳѳ тѳмъ крашѳй и незвычайно занимаючыѳ, коли поглянемъ въ околнѳчныхъ горѳѳвъ на саме мѳсто. Оно занѳсѳтея повабно въ котлинѳ съ своими высокими вежами и церкѳвами, съ своими буднѳнками, стѳвенными тѳнено къ собѳ, и бѳтнѳвѳся красно дивною мѳшаниною формѳ

*) Кромѳ сеѳ книжки ужито до сеѳ разправы еще слѳдующѳ: Dr. Fessler's „Rückblicke auf meine siebzigjährlge Pilgerfahrt“ von Prof. Fr. Bühlau. Leipzig 1851; „Kaiser Josef II“, von Johann Wendrinsky, Wien 1880; „Kaiser Joseph II und Leopold II“, von Dr. Albert Jäger 1867; „Historiya miasta Lwowa“ przez X. Ign. Chodynickiego, Lwѳw 1829. — Пѳзла Ходѳницко го числяѳ Львѳвъ въ р. 1785 лише 25.000 мешканцѳвъ; въ два лѳта побѳйше, т. е. 1787 взросло людѳбѳтъ на 32.000 ж.

и романтичѳтею малого и великого, старого и нового, правильного и неправильного и своими пѳстрыми рядами, котрѳ продолжаются въ перспективѳ то въ простѳхъ, то въ кривыхъ або и въ округлыхъ линѳяхъ. Все выгладѳ величаво и маѳстѳтично. Съ тѳмъ вѳѳмъ лучшѳе другѳй, еще бѳльше занимаючыѳ образѳ. Передѳмѳста представляются докола мѳвѳбы образѳ, наложенный самыми яркими красками. Докола палаты, церкви и монастырѳ на перѳмѳну съ прѳятными городами, добре удержанными и засаженными рѳжнѳродными деревьями и рѳстѳнами. Дуже добре бѳтнѳвають бѳтъ того нѳвѳкѳ хатки и непоказнѳ будки, а гдѳ ихъ бѳльше нагромадилосъ при купѳ, або гдѳ повысѳувалися такѳ сѳльскѳ буднѳнки ажъ по пѳдъ скалы, горбы, горы або лѳсы, то вже и не шукаѳ нѳчого крашѳого. Природа сама заложила на тыхъ горѳахъ, мѳвѳбы на оказѳ, найкрашѳй городѳ. Тутъ паде око разъ на лѳсѳй, пѳсковои горы и стрѳмкѳй горѳѳ, то на убѳча терасѳ, вѳкрытыхъ цѳвѳтами, травѳю и гаѳями, то зновъ на лѳсы сосновѳй и берѳзовѳй, а еще дальше дрѳмають величѳвѳй, поважнѳ дубѳрѳны, котрѳ губѳются ажъ гдѳѳ въ далекѳй синѳвѳѳ пѳдѳ голубымъ небѳмъ, сказавѳсь, що якѳсь мудрый городникъ звѳѳвъ вѳѳ тѳ красоты въ одинѳ лѳдъ и гармонию.

„Найкрашѳй оглядъ на мѳсто представляѳся въ горы замковѳ; имя свое носитъ тая высока и стрѳмка гѳра бѳтъ старого замку, котро го тамъ вже теперъ нема. Зъ одно го боку розпрѳстѳрѳлося по пѳдѳ тую гѳру цѳле мѳсто съ околнѳцоу, а зъ другои розкотѳлася, мѳвъ великѳй, цѳвѳтами засыпанный вѳльничѳ, дуже гарна долина, котрои кѳнца навѳтъ не можна доачити. Все тутъ знаѳдѳшь, що лише рай мати може, все красаѳея передѳ окомъ въ своѳѳй

богато и такъ рѣзнообразно та часто съ самимъ собою суперечного, що карный судъ, подя котораго руку съ концемъ минушаго тиждня постушла цѣла та справа, буде мати певно не мало робѣты, поки дойде ладу въ той вѣщанинѣ суперечныхъ абнань, фалшивыхъ свѣдоцтвъ, инсинуацій та подворвнѣ. Постараємося ту предложити нашимъ читателямъ головай въ тыхъ матеріалѣхъ, які доси були напечатані, надворчесь тымъ способомъ дати имъ живий образъ цѣлой справы.

Дѣло, якъ вѣдомо почалося въ статіи, замѣщеною въ берлинскій биржевой часописе „Börsen-Courier“, которіи содержанье було слѣдующе: Посель дръ Каминскій выточилъ предпріемствѣ галицкой желѣзницѣ трансверсальной, барона Шварца, процесь цивильный о выплату 625.000 ар. титуломъ умощенои 3%, провианъ отъ цѣлой сумы, яку признано бр. Шварцови на кошту будовы той желѣзницѣ, выносячй несповна 21 миллионѣ ар. Будову желѣзницѣ трансверсальной отдано въ ливню 1882 року до публичной пертрактаціи офертовой. Въ мотивахъ своего повзу п. Каминскій каже: Въ груднѣ 1881 заповнено въ дорожъ уставодавчій будову галицкой желѣзницѣ трансверсальной, выносячй 407 кильметръ довготы. Въ дотычныхъ справоданяхъ комисій парламентарныхъ кладено натискъ на то, що будова еи має бути доконана въ власномъ варядѣ державы, а въ всякомъ случаю черезъ подѣлъ ливни на малы лосы дѣла частковыхъ предпріемствъ, такъ якъ се сталося съ желѣзницею арлетанскою, але въ жадномъ случаю не черезъ генерального предпріемца, бо системо будовы малыми лосами оказався лѣпшимъ. Противъ тыхъ выводовъ въ радѣ державной нѣкто не выступавъ. Въ лютѣмъ 1882 р. два посередники, Ширмеръ и Гавверъ (сей послѣдній въ заводу инженеръ) споводували п. Каминского вѣйти въ знюшеня съ бр. Шварцомъ въ той цѣли, чтобы мимо поглядѣвъ выказанныхъ въ комисіяхъ рады державной будова желѣзницѣ трансверсальной отдана була бр. Шварцови въ генеральне предпріемство. П. Каминскій описуе дальше свои неастанні, неутомимы заходы, чтобы своими впливами личными и впливами своихъ прятельствъ въ компетентныхъ сферахъ урядовыхъ выробити опинію користнѣйшу для генерального предпріемства. Такъ само старався дѣти о переименуванье опиніи публичной въ Галичинѣ, котра въ початку була противна генеральному предпріемству, такъ що въ концѣ розписано оферты справдѣ для генерального предпріемства. Ходило тогды о то, чтобы Шварцъ мѣгъ подати якъ найкористнѣйшу офертю безъ значного обниженя цѣны. Въ той цѣли Каминскій за стараньемъ вгаданого инженера Гаввера доставилъ Шварцови средствъ техничныхъ. Гавверъ обѣхавъ просторонь, куды має ити желѣзница, и зобрывъ не только всея потрібной даты, але донавася такожъ, які поручена дала була дирекція правительственныхъ

желѣзницѣ своимъ инженерамъ що до захованья наглядомъ конкурентѣмъ до будовы, и дознавася такимъ способомъ, котрй исповконкуренты прятній правительству, отже небезпечный для Шварца. Такими небезпечными конкурентами показались: фирма Кнаверъ и Гросъ, а такожъ Фрелихъ фонъ Фельденъ. Особливо тая послѣдняя фирма мала подати дуже обнижену офертю въ замѣнъ за гденкй наживй улукшени въ будовѣ, а именно 350 будовъ стражникихъ мало бути выставленыхъ въ деревна, число торбѣ стациѣныхъ менше и т. д., що дае заощадѣ около 600.000 ар. На подѣставѣ тыхъ информации за радою п. Каминского и инженера Гаввера рѣшився Шварцъ фирму Кнаверъ и Гросъ запросити до свѣлки, що й справдѣ сталося, а вглядомъ фирмы Фрелихъ заховати тую тактику, що пертрактацію о вгаданныхъ улукшенихъ будовы отложено ажъ до того часу, коли офертѣ буде порѣшена, черезъ що Шварцъ мѣгъ подати офертю о 1/2 милиона вышеу отъ Фрелиха а мимо то, чи властиво при помочи Каминского, одержати предпріемство за гуртову цѣну 20.950.000 ар.

Еще въ цѣлннѣ 1882 р. Шварцъ черезъ своего директора Стикса, а вглядно черезъ его полномочника Гаввера обѣхавъ п. Каминскому 3% сумы коштѣвъ будовы, если одержитъ предпріемство. Беспосередно по рѣшеню офертѣ директоръ Стиксъ и правный дерадникъ Шварца, дръ Едлярверъ обѣхали выплату приченои провианъ въ найближихъ дняхъ. Самъ Шварцъ при случайности авороту певной трети особы лично отѣхавъ Каминского въ его помешканю и вручивъ ему на рахунокъ претензіи 3.000 ар., просячи его, чтобы съ ликвидациею прочой сумы адержася еще кѣлька дѣтѣвъ, поки въ Вѣднѣ не придуть гденкй другй особы, маючй участь въ предпріемствѣ. Швидко обѣхавъ въ вѣднѣскомъ „Банку для краѣвъ коронныхъ“ вложена адала належачася Каминскому еума 625.000 ар. подѣ титуломъ „Vorauslagen“. Але отъ той хвилѣ бр. Шварцъ наразъ замѣнивъ свое поступованье съ Каминскимъ. Насампередъ заявили репрезентанты Шварца ему, что буде мусѣвъ агодитися на певнй потрученя, а въ концѣ зовѣмъ отмовили ему выплаты, предкладаючи только 25.000 ар. отѣчпного, на котре Каминскій не приставъ. Що сталося съ еумою депонованою въ банку, сего не знати, — здавсь, что она адала ровдѣлена мѣжъ особы, не маючй до неи нѣякого права.

Таке було содержанье статіи въ „Börsen-Courier“-ѣ. Першимъ наслѣдствомъ еи було то, що Каминскій того самого вечера, коли ся часопись появилась въ Вѣднѣ, послѣднимъ поѣхавъ въ Вѣднѣ и телеграфично на руки президента Смольки аложивъ свѣй мандатъ посольскій. Польске „Kolo poselskie“ заразъ того самого вечера зѣйшлося на нараду и особливо остро выступило противъ посла Вольского, котрый яко правный защитникъ

Каминского, вѣсѣвъ повозъ его до суду цивильного. Вольскій старався скинути въ себе отвѣчалность, твердячи, що дѣти до сего справы зовѣмъ не вмѣшаный, що робивъ ту яко адвокатъ а не яко посоль, — и предложивъ „Kof-y“ пакеть съ копіею повзу и листами Шварца, домагалочесь, чтобы нарочно выбрана комисія „Kofa“ рослѣдила се дѣло и предложила „Kof-y“ свое ореченье. Але не чекаючи того оречени, Вольскій заразъ на другй день раяно такожъ аложивъ свѣй мандатъ. Вечеромъ комисія адала справу въ своихъ дослѣдѣвъ и на ея подѣставѣ „Kofa“ ухвалило, что „гденкй въ повѣв наведенй чинности выточенье повзу черезъ п. Каминского а такожъ его уложенье и инесенье де суду черезъ п. Вольского тяжко ухлѣблютъ становищу членѣвъ „Kofa“ польского и оскорблюютъ достоинство репрезентации краевой.

Се були першй публичнй кроки, які зробила тая справа. Въ того, що дальше буде, показуеся, что содержанье повзу Каминского (досе въ цѣлости не оголошеного) въ берлинскій газетѣ подано було не зовѣмъ вѣрно. Попередъ всего каждого азначаючу справу трансверсальной желѣзницѣ застановитъ фактъ, что будьтобы Каминскій коли небудь „старався о переименуванье опиніи публичной въ Галичинѣ, котра въ початку противна була генеральному предпріемству“. На опинію публичну, якъ вѣдѣтно, впливавася газетами або брошюрами, — а предѣжъ въ Галичинѣ не було нѣгде нѣякого печатаного, що промовлялобы за Шварцомъ, — тымъ менше, що малобы поднѣвъ Каминского. Такой нѣсенѣтннцѣ, тай то еще кидаючи на него самого але свѣтло, Каминскій, яко правникъ, чей же не мѣгъ написати въ своемъ повѣв. Такъ само не мѣгъ Каминскій въ своемъ повѣв написати, что старався своимъ и своихъ прятельствъ впливомъ въ компетентныхъ сферахъ выробити опинію користнѣйшу для генерального предпріемца, нѣжъ дѣти частковыхъ. Отповѣди министра торговлѣ бр. Пино на интерпелляцію въ томъ дѣлѣ, внесену до рады державной, показуе намъ, что правительство само, безъ якихъ небудь постановныхъ впливѣвъ, склонилося за генеральнымъ предпріемцемъ, а то разъ задля того, что кошту ухвалену на тую будову були за малы и что при роаданю будовы мѣжъ частковыхъ предпріемствѣвъ прѣйшлося бы було обѣжити скарбъ державный бѣльшими выдатками, а по друге дѣя того, что правительству шло о скорѣ выкѣчене будовы, котрого бѣльше можна надѣятися тамъ, где одинъ предпріемецъ веде дѣло, нѣжъ тамъ, где ихъ богато. Правда, выводы тѣ не выдержкутъ строгои критики и не адоволили рады державной, котра майже односторонно ухвалила выбрати особну комисію парламентарну съ обширными повномочиями для остаточного розьясненя сего справы; майже односторонно, якъ пише „Neue freie Presse“ выразила министерстау свое вомужъ недоуѣрѣя, — але для насъ тутъ важный только той одинъ

фактъ, что министерство иниціативу въ рѣшеню въ одномъ генеральнымъ предпріемцемъ бере на себе, и что ватымъ анимае въ Каминского подворвнѣ, якобы дѣти акима небудь впливами въ боку перфорувать тов власнѣ рѣшене въ интересѣ Шварца.

Такъ само неяснымъ и попутанымъ выдѣвася и те, что каже вытигъ въ „Börsen-Courier“-ѣ о услугахъ, які выеѣхачи Каминскій Шварцови. Говорится тамъ о подворвнѣ техничной и о усуненю спбконкурентѣвъ. Що до первой, то вѣдѣтно, что Каминскій будѣ першымъ въ Галичинѣ человекомъ, котрый поднѣвъ мысль абудовани желѣзницѣ впоперекъ Подбля, въ Станиславово до Гусытина. Але ареаализовани той мысли маѣвъ дѣти (адоволившиися) самъ постаратися о аобранье потрібныхъ дѣтъ, влиянѣвъ и коштуеибѣвъ. Тая вступна робота инженерка, котра мала коштувати ево приватно около 10.000 ар., була первой и ево ливною подѣставою до обчисленя всехъ коштуеибѣвъ будовы и для каждого предпріемца той будовы мусѣла бути дуже цѣннымъ матеріаломъ. Колибъ отже Каминскій рѣшився будѣ тѣ матеріалы продати Шварцови, то въ томъ ево не будобы нѣякой ево вини. Инашъ рѣчь съ усуненьемъ конкурентѣвъ. Якъ мѣгъ Каминскій выѣхачи о ихъ офертѣхъ, (вспрочѣвъ статя „Börsen-Courier“-а“ говоритъ тутъ о Гавверѣ не о Каминскомъ), въ Börsen-Courier-емъ отповѣди. Въ всего того видимо, что статя тая не дае вѣрного понята о повѣв Каминского, а ватымъ и о цѣлѣй справѣ Каминскій contra Шварцъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЬИ.
Австрійско-Угорска Монархія.

(На отбуттѣй недавно спѣлннѣй конференціи австрійскихъ и угорскихъ министровъ подѣвъ проведомъ цѣсаря ухвалено будувати желѣзницю черезъ Карпаты въ Стрыя до Мункача. Будова має тревати 2—3 роки.)

(Въ австрійскѣй политичѣ) цѣлѣй минушй и сей тиждень на першѣмъ планѣ справа п. Каминского и Вольского. Въ цѣлѣй австрійскѣй прасѣ, въ клубѣхъ посольскихъ, въ комисіяхъ, въ палатѣ посѣлѣвъ тая справа толкуеся яко перша и найважнѣйша. На иншѣмъ мѣсцѣ подѣжъ обширнѣйше представленье сего справы, котрой занимается теперь ажъ три трибуналы: вѣденскій судъ карный, комисія дисциплинарна въ министерствѣ торговлѣ и парламентарна комисія саѣдѣча. Тая послѣдняя ухвалена на вносеню лѣвнѣ (подане въ 11 ч. „Дѣла“). За вносеньемъ лѣвнѣй голосувала оиъ разомъ цѣла палата; п. Грохольскій въ имени Поляковъ съ болемъ сердца просилъ всея клубы правнѣвъ, чтобы голосувала за выѣромъ слѣдчой комисіи. „Czas“ уважа се дуа неополитичнымъ актомъ. Съ стороны централистѣвъ промовлявъ въ той справѣ дръ Коппи Прокураторскимъ тономъ обжаловувавъ въ своѣй бесѣдѣ правительство, именнѣжъ министра торговлѣ, бар. Пино. Дуже некористно вражнѣмъ зробило на правнѣцѣ ево, що бар. Пино не отѣхавъ Коппои въ оборонѣ своѣй нарушеной чести

величности и повнотѣ: нивы и абѣже, що угн навася подѣ хлѣбомъ, пестри и товѣтй сѣножати, ставы, похой на овера, лѣсы а еще дальше пустарѣ и безконечный оглядѣ. Якъ часто ходивъ я на тую гору, акима одушевляемъ палало кождымъ разомъ мое молодѣ сердце! Не одну годину пересидѣвъ я на вершкѣ той горы; передъ моею душею пересувалися образы всемогучести, я адумувавася тогды надъ людьми, надъ самымъ собою, надъ сотворѣньемъ и надъ Сотворителемъ, я будѣ тогды найщасливѣйшй!

„Саме мѣсто доокола обведеи валами и двома ровами. Вывѣшенѣсть межѣ обома ровами придаласябы дѣйстно дуже добре до прохѣдѣвъ, колибы внутрѣшний ровъ не будѣ переповненый болотомъ, цѣлыми купама навою, гнѣдкою намудою и всякими гнетчами. Въ оттамъ вносася понадъ мѣсто, особенно на весѣль и въ осени, дуже вонячй и небезпечный выпары, а якъ адавася, естъ вода льдовска власне въ той причины невдорова и шкѣдлива, що мокра и гравка земля въ томъ глубокомъ ровѣ втягае въ себе тѣ гнѣчй соки и допрѣваджуе ихъ сподомъ ажъ до воды кирничной.“

„За тою внутрѣшною фосою, отъ сѣредины мѣста, тягнѣся побѣчь дороги стѣжка, висаджена широкими камнями. Дивна рѣчь, що поруче вляхѣдѣтъ отъ дорогы, где ево зовѣмъ не треба, а не отъ фосоы, где оно власне конче бы придалося, а то въ той простои причины, що сама стѣжка естъ дуже вузкая, такъ що вымовою порою, коли вырвѣся ледомъ, можна легко въ неѣ асунутися въ фосу, котра гдѣкуды естъ дуже глубока. Найглубошою естъ она коло „краковской брамы“; коли бы тамъ кто упавъ, мѣгъ бы собѣ легко поломити кости, або вавѣтъ и скрутити голову. Винуемъ въ томъ славу львбиску полицію, котра тамъ авпрѣваджуе лѣдѣ, где того не треба, а тамъ,

где бы адалося ввести який порядокъ, лишае все на волю Божу.“

„Въ сѣрединѣ мѣста знайдѣшь что кѣлькасотъ крокъвъ якісь монастырь; набожнй основателъ хотѣли въ нихъ безперечно мати гарант и оборону противъ нападѣвъ адекихъ силъ“ (додавъ съ прикусомъ Нѣмецъ въ періоду Юсефа П., котрый, якъ вѣдомо, велику часть монастырѣвъ повносилъ и замѣнилъ на касарнѣ або магазины).

„Въ цѣломъ мѣстѣ, вразѣ съ передмѣстиями, естъ церквей и монастырѣвъ, разомъ вѣвѣвши 95*), законникѣвъ и монахишь естъ 700. Въ сѣрединѣ мѣста естъ всего лише 7 церквей, межѣ тыми вже лише три монастырскій**). Костелъ катедральный и костелы Доминиканѣвъ и Миноритѣвъ суть краснѣ будынки, але въ сѣрединѣ переповненй не красными статуаами и надмѣромъ всѣлякихъ окрасень.“

„До мѣста впрѣваджають зъ передмѣствѣ 4 брамы, т. е. краковска и галицка, котрѣ стоять противъ себе въ противныхъ сторонахъ, и то цѣлкомъ въ простѣй линіи, а отѣтакъ нова брама и азуитска, котрѣ далѣсьбы такожъ невеликими коштами спрѣвадити въ просту линію.“

„Найнуажденнѣйшою въ всехъ улицѣхъ естъ улица жидѣвска; въ кождомъ частѣ и въ кождой порѣ року естъ она брудна и нехарна, что два або три кроки ударитъ въ нѣсъ иншій, дуже прикрій смрдѣ, походячй въ бутѣючыхъ и гнѣючихъ организмѣвъ. Дома тамъ але адержуванй и але будованй, съ гденкыхъ сторѣчѣть лише муры и руины. Тѣ жиды суть завѣдѣды акимъ дивнымъ племенемъ. Той брудный, нехарный, вонячй и всякимъ бру-

*) Авторъ переводивъ поѣла нашой гадки въ томъ мѣсцѣ дуже грубо. (Прим. автора)
**) Прочй были тогды вже знесенй.

домъ обкусаннй народецъ держитъ цѣлѣй нардѣвъ християнскій за нечестый, съ тою худѣюкою, що любить болото, жѣ въ вѣчнѣй враждѣ, а самъ жѣвъ и качася по такѣмъже самѣмъ болотѣ.“

„Ринѣкъ представляеся краснѣй, великй и правильнй чотырокутникъ, аложеннй въ всехъ чотырохъ сторѣвахъ красными каменицами, часомъ на 4 або 5 поверхѣвъ; дома суть тутъ збудованй по бѣльшой части въ емаку италійскѣмъ и стоять побѣчь себе въ цѣлкомъ простыхъ линіяхъ. Шкода дуже, что ратушь, вывѣвши высеку ево вежу, зовѣмъ непоказный и закрывае лишь видъ на цѣлѣсть площади, котра безъ него представлялабыся далеко гарнѣйше. На вежѣ ратушевой годують кѣлькакохъ стражникѣвъ, котрыхъ заачено естъ разячымъ и дуже неприятнымъ голосомъ трубѣ розпрощуватися съ каждою минушою годиною, — а що я мешкаю напротивъ той вежѣ, а маю уха дуже нѣжнй и ласкотливй, то не могу така привыкнути до той безнастанной прощѣ, мимо того, что мене отъ повѣт року тѣ стражаки правильно 24 равы на добу подѣтрубуютъ.“

„Головна комната ратушева естъ признана на арештъ. На двѣвахъ того будынку висѣять завѣдѣды якісь сурдуть, кафтаны, опанчѣ и сорочки, переповненй блонцинами и всякою иншою нечистотою. Отѣвивася тов не конечно добре отъ прочихъ, дуже чисто адержуваныхъ домѣвъ въ ринку. Очищуванье дорогы и плядѣвъ естъ тутъ агаломъ зовѣмъ занѣдбане. Брукъ въ мѣстѣ будѣ до недавна тѣкъ адовоаннй, что по дорогахъ было бѣльше ямъ, якъ камѣня, а гденкй дѣры были на три або и на чотыри стоны глубокой. Кождый высѣпувавъ и мылывавъ на улицѣ всякого смѣтѣ и помѣй, кѣлько хотѣвъ. По дощахъ творилися отже беводинѣ такъ глубокой, что можна было апаастиися выше пояса. Коли ѣхавъ якй панскій по-

ѣдѣ, то мусѣли ево по обоухъ бокахъ подѣпирати сильнй гайдуки, бо иначе мусѣбы абы на одинъ або на другй бѣкъ перевернутися. Самъ цѣсаръ австрійскй будѣ подѣчасъ своего побыту въ Львовѣ (1773 р.) съ своими шѣстѣмъ кѣльми середѣ мѣста. Для пѣхотинцѣвъ будѣ понакладане камѣнье, але такъ далеко одинъ отъ другого, что треба було съ добрымъ азамѣхомъ по нихъ скакати, а якъ кто схлѣбнѣвъ, тѣ лежавъ цѣлѣй въ болотѣ.“

„Недавно ачали забиратися до новѣго бруку, та коли поворотили болото и поднѣемъ верхне камѣнье, знайшли въ сподѣвъ еще три бруки одинъ на другѣмъ, а тов поѣшло въ ѣси, что кождымъ разомъ, коли давнй брукъ адовоувалася, не выкидали ихъ зовѣмъ, а акалаи завѣдѣды на нихъ новыи.“

„Теперѣшннй новыи брукъ сподобавъсь, лишь не нашимъ пѣжнѣнскимъ, а нашѣмъ перебѣрчистымъ панямъ. Они зробили роу ааговору и пошли въ депутацию до губернатора та просили ево усильно, чтобы кававъ ркрыти твердыи брукъ соломомъ, бо не могутъ стерпѣти туркана и трясеня въ своихъ шѣвахъ. Губернаторови було дѣйстно дуже прѣкро, что мусѣвъ отмовити такъ спрѣвадливо, лѣзданю, котре ему предложили тѣ милѣ ево гостеньки.“

„Внутрѣшний ровдѣвъ въ татахъ львбискихъ естъ зовѣмъ неудобнѣйшй и нужденнй. Замѣсть дѣлати ихъ на великй и просторѣй комнаты, волѣтъ ихъ роздроблювати въ маленькй и дуже невыгоднй аакутки и ааѣмарки. Коли Австрія аагорнула край, будѣ тутъ дуже мало ремѣсникѣвъ. Але по ааборъ напѣлло суды вже до нынѣ такъ много Нѣвѣцѣвъ, что помешкани и ааретаты подорожѣвъ въ страшннй спѣсѣбѣ; адалобася, чтобы правительство въ тов вглянуло и тому ааповѣдѣ (Дальше буде.)

и тымъ чиномъ немовъ признавався до вини. Гр. Таффе въ своій промові по части оправдавъ правительство, заявивши, що минюстры чуютья невинними и въ кождой хвилі готові оправдатися передъ судомъ. Въ обороні правительствя стали въ своихъ промовахъ такожъ др. Грохольскій и др. Ригеръ. Ухвалена комісія слідча еще не выбрана.

ЗАГРАНИЦЯ.

Франція. Дня 8 лютого відбулося засідання французского сенату. Закінчивши засідання розпочалося збільшеною остеронкою сторожи військової передъ палатою сенату а поліція вислала тайнихъ агентівъ. На засіданні отчитавъ сенаторъ Аллю оправданне комісії о претендентахъ: „Комісія уважає, що республіка не має ні болячи чого, ні уживати оредетивъ насильнихъ. Ухваленне проекту о претендентахъ булобы закономъ нарушаючимъ инші закони; и такіи закони не можуть пограти оими идеями, котрі отторили республіку. Правдиво-республіканська комісія, далека отъ чувствъ монархичныхъ, вноить, чтобы откинути внесенне о претендентахъ“. Оттакъ узнавъ сенатъ, що справа ся вимагає дискусію, тожъ ухвалено перевести си въ субботу. Въ дискусію забравъ голосъ зновъ справоздатель комісії Аллю и заявилъ: „Комісія розсмотривши внесеніи поправки, противится дискусію надъ проектами, лишъ откиде законъ яко цѣлостъ“. Першій промовивъ сенаторъ Шальмель-Лякуръ. Онъ боронивъ закону о претендентахъ и говорилъ, що сенатъ, котрый такъ республіцъ якъ палатъ по слобіи робить великій услуги, обовязаний поступати такъ, чтобы на томъ нѣ его власна повага, нѣ его шире республіканское услобленне не потерпѣло, не збѣло понаженымъ. Соли нема конспираціи, то есть стремленне до подкпана республіки, котрой природными противниками суть князѣ. — Оттакъ Бартелеми Сентъ Илеръ говорилъ противъ закону, больше-менше такъ: Не треба послѣдувати за традиціями революційного конвену, котрый выдвѣи только проскрипціи. Будебы дуже сумно, еслибы республіка збѣшла въ дороги збѣдливой. Історія учить, що скрайніи погляди палаты оправдували все небезпечній ситуаціи. Предложеній законъ не общіе добра, для того не годится его ухвалювати республіканцямъ. Республіка есть для Франціи одною можливою будущностею, а республіканское правительство повинно болячи лишъ своихъ блудівъ. Побѣда скрайнихъ отчужила Францію отъ Европы. Наибольшую несправедливостею есть проскрибувати невинныхъ, чтобы покарати виновныхъ. Министръ справедливости Деве старався збити аргументы справоздателя комісії и говорилъ за ухваленнемъ закона. Онъ говорилъ: „Гдежъ слова не суть небезпечными въ устахъ людей звичайныхъ, але суть такими въ устахъ людей маючихъ привилеіи. Сенатъ хоче чекати, ажъ поки адо осуществится, но правительство на се призволити не може, бо се булобы признакою слабости“. Въ конціи министръ вызывавъ сенатъ въ имя республіки и патриотизму, чтобы принявъ законъ. Референтъ комісії п. Аллю упевнявши всѣхъ о своемъ широмъ чувствіи республіканскомъ, сказавъ: Суть республіканцы, котры въ насильномъ поступанню безъ взгляду на ситуацію видать шось въ родѣ внѣшнихъ позвакъ республіканизму, инші зновъ числять все съ ситуациею. Перше поступанне зовемъ звичайно якобинизмомъ, друге либерализмомъ. Выбравте, панове, межъ двома рѣчами: лагідность и вѣдливость правдиву, але деспотизмъ демокраціи. Комісія не хотѣла призволити, чтобы скрайніи та насильній пересвѣдченія заволѣдали краемъ. Заграничній пріятель Франціи съ сумомъ довѣдался о тѣи нещасной справіи претендентівъ. Законъ ухваленній палатою выдвѣи засудъ не за дѣла, а за намѣренне. Мы дали явностію комуністамъ а жадаемъ строгости и самоволіи на обывателей. Кажете, що республіка сильна, чижъ отже почуте силы не каже вамъ бути великодушными? Хотите прогнати князѣвъ? Но чижъ дневники не будутъ могли безкарно оголошувати отзовы и прокламаціи политичній? Лашенне членівъ панувавшихъ родинъ есть безпечнѣйшимъ для республіки, нѣжъ прогнанне ихъ“. Зъ тяжкой ситуаціи годѣ намъ выйти насильемъ, намъ потреба правительства, котре малобы поважну програму, а не такою, якъ тепершнє, котре не може знати министра справъ заграничныхъ. Помните, панове, на нашъ обовязки и на нашу исторію“. На томъ отложено розправу. Дня 10 лютого пріиніи адвокатъ Лашо князю Наполеону вѣсть, що судъ убѣдливъ его зъ звязицѣи и що слѣдство противъ него застановлене. Передъ шпиталемъ Отиль, где князь пробувавъ, збѣлилося багато публики. Коли князь опускавъ дѣмъ, публіка открыла головы. Князь Жеромъ усѣвъ на коня и отѣхавъ галлопомъ до дому. Защитникъ князя адв. Лашо вѣсть бувъ передъ тымъ широкой меморіалъ противъ обжалованія, та хочъ прокураторъ жадавъ, чтобы князя поставити передъ судъ присяжныхъ, судъ ухваливъ отступити отъ слѣдства и пустити князя на волю. Князю, еще не конче здоровъ, отбѣла цѣсареву Евгенію въ Англію. Въ сенатѣ убѣдленне князя Жерома зробило велику сензацію. Президентъ министрѣи Фаллеръ есть все еще хоромъ и жадає вразъ съ цѣлымъ министерствомъ въ сей часъ по голосованню сенату надъ закономъ о претендентахъ джисіи.

Англія. Въ Дублинѣ точитя теперь дуже цѣкавій процесъ криминальній противъ политичнымъ преступникамъ ирландскимъ: Бради, Флю-

барисъ, Келли, Керей, Палькъ, Дадленей, Гунлю, Мороней, Курней и двоимъ братьямъ Мильетей, обжалованымъ о убійствѣ лорда Кевендиша въ Феникскъ-парку. Вѣдникъ Каранакъ станувъ яко свѣдокъ и збѣнавъ, що будувъ для 6 мая м. р. Брадлія, Келлія и двоихъ лишихъ бдучихъ до Феникскъ-парку и то въ те мѣсце, где поповнено убійство; онъ чекавъ, ажъ поки не вѣрнули и отбѣли ихъ оттакъ до Дублина. Иншіи свѣдкіи збѣнали, що Керей давъ знакъ до дѣла. По сповненню факту убійцѣи покидали ножъ въ ставъ. Выше згаданныи вѣдникъ належить такожъ до феникского союза. Обжалованій перечень збѣнаи вѣдника и называють ихъ „собачою лежбѣю“.

Ромунія. Вчера заявилъ министръ справъ заграничныхъ на засѣданню палаты послѣдовъ, що Ромунія ухвалою конференціи лондонской збѣстала до конференціи припущена ино оъ голосомъ совѣтующимъ, и оказавъ, що правительство поручило своему отпоручникови ки. Гидѣ формально запротестувати на конференціи противъ такой ухвалѣи и заявити, що Ромунія не може узнати постановленне конференціи, бо они нарушають непосредно дѣла независимости Ромуніи. Начальникъ оппозиціи, бувшій министръ Дажнеско, заявилъ, що палата и край влчній правительству за такъ энергичне и патриотичне выступленне. Правительство може числити на те, що и палата и край пошрутъ его въ тѣи справіи одномышленно. Европа пересвѣдчится, що Ромунія есть одной великой мысли въ справіи удержанія такъ важного права, якъ вольна плаваба на Дунаю.

Туреччина. Дневникъ „Кавказъ“ доносить, що повоганье въ Орменіи а именно въ округѣ въ Эрзерумъ прибирає шоразъ ширшій розмѣръ. Порты не хоче чути о заведенню тамъ реформы и уважає, що терроризмъ буде въ силѣ закнати уста нещасной людности орменской. Якъ мы вже доносили, турецкій власти арештували колькасотъ Орменъ и завели въ цѣлѣомъ вынѣти станъ облоги. Валѣ Мустафа покляканный до Царгороду передъ судъ военный. Закидуютъ ему, що онъ небальствомъ своимъ осмѣливъ Орменъ до повстанія. Россія пріинимает на свои территоріи утѣкающую людность. Въ Лондонѣ, въ Вѣднѣи и въ Берлинѣ боютя, чтобы ти неспокой въ Орменіи не роздули большого огню.

Черногора. Правительство черногорске выслало дня 8 с. м. другу ноту съ жалобою до репрезентантовъ державъ европейскихъ, въ котрой жалуется, що зъ вини Турціи регуляція границы не збѣтала поладжена. Цетинскому конвенціи уважає неважкою, заповѣдає занятые мѣщевостей Мотагура и Владуи та зѣрванье договорівъ съ Портою о регуляцію границу.

НОВИНКИ.

— Зъ Києва одержали мы въ недѣлю слѣдуючу телеграму: Вѣстка про смерть великаго поважаного редактора Барвѣнского тяжко вразила насъ всѣхъ. Народна справа утратила великого, широго патриота и работника на користь народнои просвѣты на національной основѣ. Едина утѣха въ сѣй утратѣ — наша певна надѣя, що въ Галичинѣ найдутся люди, котры ширымъ сердцемъ поведутъ дѣло незабвотой Барвѣнского! — *Украинць.*

— **Вязаночка отбѣвѣтъ чужихъ газетъ про пок. Володимира Барвѣнского** Кіевска „Заря“ въ 23 ч. ише: „Русины повелели страшну страту. Талантливый публицистъ, редакторъ „Дѣла“, умеръ въ полномъ розцѣтѣи своихъ духовныхъ и язычныхъ силъ... Кто слѣдвѣтъ за газетою „Дѣло“, той знає, съ якимъ политичнымъ тактомъ, съ якимъ умѣньемъ велася тая газета... Галичина страшила чловека, котрый не щадивъ здоровья, силъ для добра отчины, котрый промѣнявъ урядову карієру на ролю публициста и ролю тую повинъ до конця съ полнымъ самопожертвованнемъ.“ „Strażnica polska“ ише: „Тяжка жалоба унала на Русинівъ. Каждє праведне сердце мусило заплакати на вѣсть о передчасной кончинѣ мужа, котрый, якъ каже приповѣдка, выросъ „ani z soli, ani z roli, ale z tego, co mnie boli“ и научився любити цѣлою душею тую землю и еи исторію, еи минушность и будущность... Каждый проявъ стремленія, який вышывѣтъ чи то перомъ чи словомъ, отзначуєся величымъ сердечнымъ чувствомъ любви великой свободной идеи и самостоятельности своей отчины, святой Руси... Бувъ то характеръ взнесенній, чистый, котрому не мѣгъ нѣчого закнати не лишъ пріятель, але и найзавязѣйшій противникъ. Уста его нѣколи не отворялося для фальшу, або якого подѣльства...“ „Gazeta Narodowa“ ише: „Покѣйныи отзначуєся безусловно честными и чистыми стремленіями, онъ могъ бути окрасою и славою каждого политичного табору. Мы понимаемъ жаль Русинівъ по поводу его смерти. Руску справу онъ понимавъ въ широкѣмъ значеню слова... Бувъ противникомъ Полакѣвъ, а се выходило зъ того, що онъ бувъ пересвѣдченній, що Полаки нѣколи не въ станѣ бути народомъ и что они на завѣддѣи останутся шляхтою. Въ польской политичній онъ бачивъ лишъ шляхотскій эгоизмъ; того онъ не терпѣвъ и боролся противъ того съ замѣтнымъ одушевленьемъ... Мы неразъ полемизували съ покѣйнымъ, а теперъ, коли смерть зробила конецъ его бликующей дѣяльности, приносимъ отъ широго сердца належну дань памяти честного противника. Миръ его души!“ Въ подобній змыслѣ, якъ „Газ. Нар.“ отозвались и другіи галицкіи польскій газеты: всѣ схилили чело передъ своимъ великимъ, але честнымъ противникомъ.

— Зъ Сокаля ишутъ намъ: Глубоко тронутіи нежданною и передчасною смертєю великого и неутраченного патриота Володимира Барвѣнского

го, заявляемъ наше живѣйше спѣвчутье надъ тымъ страшнымъ ударомъ для бѣдни нашей Руси! Вѣчный покой и честно та славно заложена вѣчна память нехай оіе души покѣйного Володимира! Не печальмося, а въ великомъ горю крѣпѣмося его идеями, твердостею и непорочною характеру, примѣрною любовою для своего народа и великою жертволюбностею на олтари нашої, дорогой отчины, пригашенои многими ворожими ударами! Будѣмъ сиѣло рускою духа, що на жалъ въ многихъ взглядахъ дрѣмає еще, будѣмъ его до мысли, науки и дѣла, справу народну держѣмъ выше партійныхъ и личныхъ взглядовъ, — а побѣда Руси чей недалека! — Съ вами и за вами *Сокальскій Русины!*

— Зъ подѣи **Виткова Нового** ишутъ намъ: Сумна вѣсть дойшла до насъ Русинівъ, що такъ преждевременна смерть забрала намъ зновъ одного зъ наивѣрнѣйшихъ патриотівъ, нашего проводника и свѣтлыника, Володимира Барвѣнского! Спочивай, нашъ земляче, брате Володимире! нехай земля буде Тобѣи перомъ! Мы озареній Твоими свѣтлыми дѣлами, одушевленій Твоимъ патриотизмомъ, будѣмъ ждати сиѣ вѣрою и надѣю на красоту будущности...

— **Депутацію зъ Стрыи**, котра являсь була на похоронныи бл. п. Володимира Барвѣнского, окладали слѣдуючій мѣщане: пп. Логинскій, Маслянка, Войчукъ и Гутникевичъ.

— **Розправа противъ Адольфови Решетыловичеви**, адъютантову суд. въ Коломыѣ, скончилось въ субботу. Першій два пытания головий що до злочинства ошуканства заперечили судѣи присяжній одноголосно, а два пытания що до спѣвности въ томъ злочинствѣи подтвердили 8 голосами. Трибуналъ засудивъ Ад. Решетыловича на 14 мѣщѣвъ тяжкой вязицѣи и на понесенне коштовъ процесу. Засудженній вѣсть зажалеенне неважностею.

— **Отъ Галича** ишутъ намъ: Пѣсля наказу выс. духовныхъ властей отбувъ о. Ем. Левицкій зъ Майдану двотыждневу покуту въ Добромиліи у оо. Езуитівъ, беручи участь во всѣхъ духовныхъ наукахъ и строгихъ вправвахъ василіанско-езуитскихъ, якъ тамъ суть теперь приписаній. Поки пріиде формальне увѣльненне о. Левицкого отъ анатемы, позволимъ ему вже Высокопреосв. епископъ Сильвестеръ — за згодою намѣстництва — отпращати Службу Божу.

— **Загальній зборъ членівъ золочѣвской филіи** товариства „им. Качковского“ отбудутся дня 3 (15) лютого с. р. о год. 12-ой въ полудне, въ сали рады повѣтовъ въ Золочевѣ, съ звичайнымъ, статутами указаннымъ порядкомъ дневнымъ. Выдѣль филіи має честь завѣдомити о сѣмъ членівъ и запросити ихъ до найчисленнѣйшой участи. — (Се завѣдомленне выдѣлу доручила намъ львовска почта доперва въ недѣлю, тожъ не могли мы его скорше умѣстити въ нашой часописи. *Редакція.*)

— **Слѣдующимъ катихитамъ народнымъ** удѣляла кр. рада школьна: 1) признанне о. Теодору Кордубѣи въ Нараевѣ; 2) ремунараціи оо. Иполату Дзеровичу въ Рогатынѣ 25 зр. 33 кр., Е. Петрушевичу въ Буску 20 зр., И. Давидовичу въ Радеховѣ 31 зр. 66 кр., о. катихитѣ въ Бережанахъ 50 зр. 66 кр. и о. катихитѣ въ Подгайцахъ 31 зр. 66 кр.

— **Въ Станиславѣ** скликавъ дня 11 л. с. м. комитетъ выборчій загальній зборъ, а то въ справіи выборѣвъ до сойма и рады мѣской, якъ такожъ въ справіи дра Каминского, котрому загальній зборъ хотѣлъ удѣлити вотумъ недоверія. Подчасъ обрадѣ пріишло до такихъ бурдъ и замѣшанія, що комисаръ правительственный розвязавъ зборъ.

— Зъ **Вѣднѣи** ишутъ намъ: Дня 9 л. с. м. о. Комарницкій именованній въ тушешномъ университетѣ на доктора теологіи, а 12 л. с. м. выдѣ въ Римъ и тамъ остане яко капелянъ Впр. митр. Іосифа Сембратовича.

— Зъ **Подѣи** ишутъ намъ: Мило тронула насъ зѣвка подана въ 3 ч. „Дѣла“, що п. Горещій прѣбує до Окна выучити тамъ молодѣжь сиѣву хорально-церковного. Не першій то подвигъ сего честного мужа, бо передъ колькома лѣтами понявъ онъ первый донеслостъ заведеня сиѣву хорального по нашихъ церквахъ для звелчания нашего обряда, и першымъ то онъ бувъ въ нашихъ сторонахъ апоостоломъ, що рѣшился съ стратою навѣи своего здоровья пріитиися за сей красній но и мозольный трудъ. Розпочавши и довершивши се дѣло съ наибѣтнѣйшимъ успѣхомъ напередъ въ Тернополи, удавался онъ въ многіи другіи приходы, вводячи всюду, на радость народа и блескъ нашего обряда, сиѣвъ той ирекасный, а за его взоромъ зъявлялся оубола погледкуда и иншіи учители, розносочя науку того сиѣву по нашихъ сторонахъ, а нынѣ вже, дякувати починаю и трудови п. Горещкого, Подѣлье наше гордится тымъ привлекочимъ сиѣвомъ по многочисленнымъ нашихъ церквахъ. Честь и слава тому мужеву, заслужившомуся вѣрно о величїи нашего обряда. Но и не меншою радостею переняла насъ повѣща доносъ зъ Окна по поводу, що въ нѣй хочъ въ части згаданю о подвигѣи дѣяльности Ви. В. Федоровича для добра своихъ громадъ. И въ доповненне сего донесенія, мы радо поощряемъ заявити Ви. Публици, що жіючи ту близке въ сторонахъ сего достойного мужа, близше намъ знавъ его велика благородность, его высокое образование, его повна достоинствя защита рускою народности, — знаній нашъ щедріи дары сего добродѣтеля на нашъ народній цѣли въ рѣжныхъ направленяхъ — до нихъ то зачисляемъ и свѣжій даръ на науку церковного сиѣву. Боли доложимъ до всего того звѣщенне намъ повышою дописею мудре его правленне своими громадами и вѣрно отеческу дѣлѣсть о моральность, твердость и добротѣи ихъ, то заправду возрадуєся каждое руске сердце на видѣ тыхъ высокихъ честиныхъ сего достойного добродѣи. Дай намъ Боже того рода благоумныхъ и теплыхъ патриотівъ

и патронівъ бѣдше, а Русь наша процвите всокрѣи цвѣтомъ краснымъ...

— **Поправка двоихъ похибонъ Арунарихъ** въ промовѣ дра Ом. Огоновского (ч. 11). Въ первомъ стовици, стрѣч. 8 до слобъ: „противъ смирного литературного товариства“ належить додати руского; въ третѣмъ же стовици, стрѣч. 19 замѣсть „то всежъ“ — читати то в жежъ.

— **Въ справѣ пожару вѣденского Рингтеатру** трибуналъ касацийный откинувъ жаженне неважностеи, внесене Франц. Явнеромъ, Іос. Ниченмъ и Фр. Герингеромъ противъ засудови зъ 16 мая 1882, на подставѣи котрого заасуджено Явнера на 4, Ничея на 8, а Герингера на 3 мѣщѣи арешту. Такъ ообъ всѣ три обжалованій будутъ мусѣи отсидѣти тую кару.

— **(Дрѣбній вѣсти.)** Во Львовѣ почала выходити польска часопись „Обгона“, котрой одно число стоитъ 3 кр. — Греки задумуютъ на акрополи атенской здвигнути памятникъ Гладстонови. — Въ Вѣднѣи збереся дня 8 вересия о. р. конгресъ для охоронныи звѣрять. — Въ Скоморохахъ въ пов. рогатынскомъ замерзъ въ лѣбѣ селянинъ Янко Бурко. — Въ Микетинцахъ въ пов. станиславѣвскомъ повѣсьяєся господарь Гранны Максимѣвъ зъ причини ненормального стану умыслу. — Въ Добротворѣ въ пов. камѣнечкомъ селянинъ Иванъ Проць обходився съ стрѣльбою такъ неосторожно, що цѣлымъ набѣи поцѣлявъ селянина Стефана Быка, котрый заравъ закнчивъ жыте.

Вѣсти епархіяльній.

Зъ АЕпархїи Львовской.

Ординаріятскимъ комисаремъ школьнымъ именованній о. Корн. Мандычевскій зъ Надвѣрной.

Декретъ признанія одержавъ о. Юл. Кралицкій, отказавшійся отъ уряду ординаріятского комисара школьного.

Личныйи додатокъ на дальшій три роки по 100 зр. рѣчно одержавъ о. Григ. Левицкій зъ Ходорова.

Зресигнували: 1) зъ пропозиціи на Баню березѣвску о. Ив. Шихъ зъ Заставной, 2) зъ уряду ординаріятского комисара школьного на округъ грималѣвской о. Ив. Вѣлянскій зъ Илавча.

Въ пропозицію пріятній а) на Баню березѣвску: оо. 1) Евг. Кисѣлевскій зъ Текучи и 2) Анд. Яворскій зъ Крушельницѣи; б) на кал. Грабѣвску: о. Мих. Олекѣй, завѣдатель топ капелянній.

Душпаствырску посаду обявъ о. Изид. Лукасевичъ яко завѣдатель въ Сновидѣи.

10-дневну отпустку отъ приходу одержавъ о. Евг. Дудкевичъ зъ Рудна; завѣдательство того приходу передано о. Е. Вѣлцекому зъ Вороцова.

Зъ Епархїи Перемыской.

Въ пропозицію пріятній а) на Краковецъ: оо. 1) Ив. Борсукъ, 2) Теод. Карпакъ, 3) Алек. Ивасѣвка, дальше Вол. Лѣсковацкій; б) на Загочевье: оо. 1) Ил. Гмитрикъ, 2) Кипр. Ясенчикъ, 3) Пет. Тустановичъ; в) на Смерекѣвъ: оо. 1) Алек. Кунѣвъ, 2) Евг. Омелянскій, 3) Олек. Виханскій, дальше Ил. Крайчикъ, Евг. Тустановскій, Ив. Сухій, Ив. Грыцай и Ант. Кмицкевичъ; г) на Волку мазовецку: оо. 1) Мих. Залитачъ, 2) Анд. Тымкевичъ, 3) Григ. Журавецкій, дальше Арс. Гумецкій, Іос. Козакевичъ, Ил. Гмитрикъ, Дим. Исайчикъ, Ем. Заремба, Ив. Сухій, Ант. Кмицкевичъ и Ем. Грыневецкій.

ПОСМЕРТНІИ ВѢСТИ.

† **О. Іосифъ Богачевскій**, капелянъ въ Бѣяголовахъ дек. зборѣвского, померъ дня 3 л. с. м. въ 61 ѣмъ роцѣ жытя, а въ 35-ѣмъ роцѣ священства. Вѣчна ему память!

† **Вацлавъ Олександръ Мацевскій**, польскій ученый, оособливо на поли славянского законодательства, померъ дня 11 л. с. м. въ Варшавѣ въ 90-ѣмъ роцѣ жытя. Зъ цѣннѣйшихъ его праць були: „Historja prawodawstw słowiańskich“ i „Pamiętniki o dziejach w piśmiennictwie i prawodawstwie Słowian“. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШУКА И ЛИТЕРАТУРА.

— Въ **Харковѣ** отбудулося дня 8 л. с. м. перше представленне малоруской оперы Н. В. Лионка „Рѣздвяна Нѣча“. Весь театръ бувъ биткомъ набитый публикою. Опера въ загалѣ зробила на пріисутныхъ такъ велике враженне, що всѣ съ одушевленьемъ витали автора и другихъ артистовъ та артистокъ. Овечіямъ не було конця; разъ вразъ выкликувано автора и композитора на сцену. Въ конціи поднесено п. Лионкови прехорошій вѣнцѣи, лавровый и орѣпый. На другій день представлено зновъ „Рѣздвяну Нѣча“ съ немешнымъ поведженьемъ.

— **Гадки Владислава Иванова Федоровича**. Подъ такимъ заголовкомъ вышшла въ Коломыѣ накладомъ М. Бѣлоуова книжка (110 стор.), мѣстача въ собѣи енциклопедично-поучающей гадки. Авторъ сен книжки п. В. Федоровичъ, помѣтивъ такожъ въ „Правдѣ“ (рочникъ V, р. 1872) своєю студию п. в. „Емирична и утилитарна тенденція тепершней науки“.

— **На могилу Т. Шевченка** прѣславъ Ви. Брылинскій, мѣщанинъ зъ Тернополя, 50 кр.

— **На памятникъ бл. п. Володимира Барвѣнского** зложилъ: 1) выдѣль руского товариства педагогичного 10 зр., сов. Амвросій Яновскій 2 зр.; на руки п. Евг. Олесницкого дня 6 л. лютого въ Говилѣвѣ слѣдуючій П. Т. лица: пп. Иванъ Борысьевичъ 5 зр., о. Григорій Олесницкій 5 зр., о. Емилъ Брылинскій 5 зр., п. вѣ Анна Брылинска 5 зр., о. Иванъ Барвѣнскій 10 зр., о. Олек. Ганкевичъ

